

săvârșirii faptelor bune și de a place lui Dumnezeu în orice chip.

Însă după ce a reușit a-l aduce până aici, vrăjmașul fură din mintea și inima sa scopul bun pentru care dorea să se însănătoșească și, lăsându-i doar dorința de sănătate de dragul sănătății, îl silește să privească la boală cu ciudă, nu ca la o piedică în calea binelui, ci ca la ceva rău în sine. De aici nerăbdarea, nefiind corectată prin gânduri bune, capătă puteri și se preschimbă în cârtire, lipsindu-l pe cel bolnav de pacea pe care o avea mai înainte, când răbda cu bunăvoință. Iar vrăjmașul se bucură că a reușit să-l zăpăcească. Întocmai la fel tulbură vrăjmașul și pe săracul care își duce cu răbdare soarta sa, zugrăvind-i faptele bune pe care le-ar face dacă ar avea avere.

În chip asemănător vrăjmașul tulbură adesea pe cei care se găsesc în ascultare în obște sau față de stareț, reușind să-i convingă că dacă vor rămâne în acesta rânduială de viață, ei nu vor ajunge degrabă la dorita desăvârșire, și aprinzând în ei

dorința zăvorării sau a viețuirii în pustie. și nu arareori se întâmplă că ei urmează sugestiilor lui. Dar, făcându-și voia de a trăi în singurătate, acolo se dedau trândăviei și pierd ceea ce au dobândit cu osteneală în ascultarea dinainte.

Și invers, se poate întâmpla că vrăjmașul reușește să-l alunge pe câte unul din singurătate și din zăvorăre, convingându-l că stă acolo fără de niciun folos pentru sine și pentru ceilalți, în vreme ce dacă ar fi în obște lucrările folositoare s-ar revărsa de la el ca un șuvoi îmbelșugat, atât ziua, cât și noaptea. Iar când ascultă de acest gând și se duce în obște, atunci nu reușește să facă lucrările la care se aștepta, iar ceea ce a dobândit în pustie risipește degrabă și nu rămâne cu nimic.

Și încă mai sunt multe alte cazuri asemenea, când vrăjmașul reușește să abată de la un anume fel de ocupație la un altul, pasămite mai de folos, și le tulbură și pe una și pe alta. Sursa: **Sfântul Teofan Zăvorâtul, Războiul nevăzut**, Editura Mănăstirea Sihăstria

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 11 dec.	18:00	Vecernia și Litia
Marti 12 dec.	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → <i>Sfântul Ierarh Spiridon</i>
Vineri 15 dec.	18:00	Paraclisul Maicii Domnului
Sâmbătă 16 dec.	18:00	Vecernia
Duminică 17 dec.	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie

Programul liturgic poate suferi modificări. Pentru a fi la curent cu ultima variantă vă rugăm să vă abonați la buletinul online sau să verificați site-ul nostru: **sfantul-ilie.ro**.

- Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București -

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Cel mai tragic mi se pare a fi nu faptul că oamenii îndeobște suferă mult, ci faptul că mor fără să fi cunoscut pe Dumnezeu.

— Părintele Sofronie Saharov

Nr. 233 / 10 decembrie 2017

**SFÂNTUL PORFIRIE
KAVSOKALIVITUL**

1906 - 1991

ÎNCREDEREA ÎN DUMNEZEU

Încredințarea desăvârșită în mâinile lui Dumnezeu, aceasta este sfânta smerenie. Ascultarea desăvârșită față de Dumnezeu, fără niciun fel de împotrivire, chiar și dacă anumite lucruri par greu de împlinit. Predarea în mâinile lui Dumnezeu. Ceea ce rostim la dumnezeiasca Liturghie spune totul: *toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm*. Același lucru și în rugăciunea pe care o zice preotul în taină: *Ție, Stăpâne, iubitorule de oameni, îți încredințăm toată viața și nădejdea noastră, și cerem și ne rugăm și cu umilință la Tine cădem*. Ție Doamne, ți le lăsăm pe toate. Aceasta este încrederea în Dumnezeu. Aceasta este sfânta smerenie. Aceasta îl preschimbă pe om. Cel smerit crede că toate depind de Hristos și că Hristos îi dă harul său. Cel ce are sfânta smerenie are întotdeauna bucuria lui Hristos, chiar și în cele neplăcute. Să arzi pentru Dumnezeu, aceasta e totul. Trebuie cu orice jertfă Să devenim buni. Aceasta mă

străduiesc și eu, sărmanul. Dar vine osteneala pe aici, mă zdrobește boala pe dincolo, și nu pot să fac nimic. Însă mă lupt. Vreau să devin mai bun, vreau să-l slăvesc pe Dumnezeu cu iubire, înflăcărare, mă străduiesc, dar nu iese nimic. Însă aceasta îmi dă bucurie și mulțumire că, în sfârșit, mă străduiesc să îl iubesc pe Hristos. N-am izbândit-o, dar o doresc.

Sursa: *Ne vorbește Părintele Porfirie*, Editura Bunavestire, Galați, 2003

PĂRINTELE PETRONIU TÂNASE

1916 - 2011

„SĂ NU FIM PRICINĂ DE LAUDĂ POTRIVNICULUI DIAVOL ÎN ZIUA CEA MARE A JUDECĂȚII”

Avva Petroniu avea obicei să rostească un cuvânt de folos la întreaga obște în serile de duminică. Mai ales în vremea posturilor, zicea:

Să ne nevoim fraților, să ne nevoim. Să ne sfințim viețile, ca nu cumva să se laude vrăjmașul cu sufletele noastre în ziua mâniai. Că vicleanul diavol va grăi cu nerușinare Domnului la Judecata de Apoi: „*Vezi? Le-ai creat lumea. Le-ai făcut Împărăție. Te-ai și răstignit pentru ei! Și tot mie mi-au slujit!*”.

Auzi!? Înfricoșător, cuvioase! Aveți de grijă! Și repeta: Să nu care cumva să dăm pricină de laudă potrivnicului diavol cu sufletele noastre în fața lui Dumnezeu în Ziua cea mare a Judecății.

Sursa: sfantulmunteathos.wordpress.com
Lumea monahilor, nr. 125 / 20.11.2017

PĂRINTELE ARSENIE PAPACIOC

1916 - 2011

NE AȘTEAPTĂ VEȘNICIA

Nu-i nimic mai scump la Dumnezeu ca timpul pe care ni-l dă să-l trăim. Pentru că a sufla și a răsufla e tot de la Dumnezeu. Și atunci a avut marea prudență Domnul Hristos să ne spună că „*nu se mișcă fir de păr fără voia Mea*”.

Suntem guvernați de Dumnezeu în toată mișcarea, în toate gândurile noastre ascunse. Sigur că depinde și pe ce poziție te așezi. Având în vedere și numai lucrul acesta: viața veșnică. Dacă te rătăcești, dacă ești neatent sau ești ateu – Doamne ferește! Că-i mai gravă starea aceasta, nepăsarea aceasta. Aceasta e nesuferită la Dumnezeu.... Pentru că nu e supărat Dumnezeu pentru anumite greșeli pe care le facem cât e supărat că suntem nepăsători. Ne amânăm existența, mergem pe inerție. E o mare greșală! Trebuie trăit fiecare moment în toată plinătatea lui. Să te cunoști pe tine.

Marea greșală care e în lume care e? Ființa omenească, care e făcută după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, se izolează după propria sa ființă. Nu Dumnezeu l-a dat afară pe Adam din Rai, ci Adam s-a dat afară singur. Asta-i omul!

Sfântul Grigorie de Nyssa, fratele Sfântului Vasile cel Mare, a fost întrebat: „*Ce zici despre om?*” Și a răspuns Sf. Grigorie: „*Este coplesitor și de neînțeles*”. Dumnezeu păstrează încă taine despre om, necunoscute

nici de îngeri și necunoscute nici de lume. Pentru că e după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. E singura ființă creată după chip și asemănare. [...]

Omului i s-a încredințat marea răspundere să supravegheze întreaga creație. Și Satan luptă din răpuzeri, cu o râvnă pe care oamenii nu o cunosc, să ne scoată din cap că suntem asemănare cu Dumnezeu. Pentru că îi cam ocupăm locurile. Treaba lui, dar noi așa suntem creați, după chip și asemănare. Și creația lui Dumnezeu nu poate fi dezmințită sau interpretată. Suntem chip și asemănare a lui Dumnezeu. Deci avem mare siguranță, dar și mare răspundere. De aceea vă spuneam că este foarte grav să nu știi că tu trăiești și cine ești. N-ai stat de vorbă cu tine niciodată, bineînțeles, ținând cont de marile valori: veșnicia. Ce e cu mine?

Eu, ținând cont de pușcărie și pustie, nu m-am folosit mai mult decât la căpătâi de morți. Țipete... intrau într-un necunoscut nu pentru o mie de ani, ci pe veșnicie! Trăistioara lui nu era plină cu fapte bune, era goală! Sau e goală, la oameni. Mare greșală această stare de necunoștință proprie!

Sursa: cuvantul-ortodox.ro
Lumea Monahilor, interviu realizat de Rafael Udriste

SFÂNTUL TEOFAN ZAVORÂTUL

FAPTA BUNĂ A RĂBDĂRII

[...], când un bolnav este dispus să-și poarte boala cu bunăvoință și o poartă astfel, vrăjmașul, cunoscând că acela se întărește în acest chip în virtutea răbdării, încearcă să îi strice buna așezare. Pentru aceea începe să îi aducă în minte multe fapte bune ce le-ar fi putut face dacă s-ar fi aflat în altă stare și se străduiește să-l convingă cât de bine ar fi lucrat pentru Dumnezeu și cât de mult folos ar fi adus și sieși și celorlalți, dacă ar fi fost sănătos: ar fi mers la biserică, ar fi purtat convorbiri folositoare, ar fi citit și ar fi scris spre zidirea celor de aproape și altele asemenea. Văzând că astfel de gânduri sunt primite, vrăjmașul le aduce mai des în minte, le înmulțește și le înfrumusețează, le vâra în simțuri, iscă dorințe și avânturi spre ele, zăgrăvind-i bolnavului ce bine i-ar fi mers acestea sau altele, și trezind părerea de rău că este legat de mâini și de picioare din pricina bolii. Astfel, puțin câte puțin, prin repetarea deasă a unor astfel de gânduri și mișcări în suflet, părerea de rău se preschimbă în nemulțumire și frustrare. În acest chip se strică buna așezare de mai înainte, iar boala apare acum nu ca o doctorie de la Dumnezeu și ca o cale de deprindere a virtuții răbdării, ci ca ceva potrivnic mântuirii. Deci dorința eliberării de ea devine de nestăpânit, totuși deocamdată numai în vederea